

ת"פ 67027/11/15 - מדינת ישראל נגד א ע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 67027-11-15 מדינת ישראל נ' ע
לפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יהונתן גנץ

המאשימה

נגד

א ע

ע"י ב"כ עו"ד משה מורגנשטרן

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום היו הנאשם ונ (להלן - המתלוננת) נשואים והתגוררו בדירה השייכת להורי הנאשם. מדובר בדירה המצויה בקומה השנייה בבניין ברחוב *** בתל-אביב (להלן - הדירה).

לנאשם ולמתלוננת שני ילדים משותפים פעוטים, בת ובן, שבמועד האישום השלישי היו בני 3.5 שנים ו-9 חודשים בהתאמה (להלן - הבת והבן). יחסי הנאשם והמתלוננת התדרדרו, פרצו ביניהם מריבות קולניות, שלוו בקללות ובעימותים נוספים. כיום הם פרודים ומצויים בהליכי גירושין.

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם אוחז שלושה אישומים - המבוססים על תלונות המתלוננת - אשר מתייחסים לאירועים מהשנים 2012, 2014 ו-2015, בהתאמה. תלונות המתלוננת אודות אירועים אלה הוגשה בסמוך לאחר האירוע מושא האישום השלישי, שלאחריו נפרדו בני הזוג. יש לציין כי במקביל לתיק הפלילי מתנהלים בין בני הזוג הליכים אזרחיים שונים.

2. בעובדות כתב האישום נטען, בתמצית, כלהלן:

אישום ראשון (להלן - האירוע הראשון)

העובדות

· בקיץ 2012, בסמוך לאחר לידת הבת, נהג הנאשם לתקוף את המתלוננת בכך שבעת שהניקה את

הבת גרר אותה מחוץ לדלת הדירה והשאיר אותה מחוץ לדירה במשך חצי שעה, מבלי שהמתלוננת תוכל להיכנס חזרה לדירה.

הוראת החיקוק

- תקיפה סתם (בת זוג) - עבירה לפי הוראות סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

אישום שני (להלן - האירוע השני)

העובדות

- בסמוך ליום 16.1.14 קילל הנאשם את המתלוננת "זונה", "זבל", "אוטיסטית", ובתגובה קיללה המתלוננת את הנאשם ואת אמו. או אז אחז הנאשם בשתי ידיה של המתלוננת ומשך אותה אל מחוץ לדירה, שם נשארה.
- ביום 16.1.14, בעת ויכוח בין בני הזוג, זרק הנאשם את נעלו לעבר המתלוננת ופגע ברגלה. בתגובה זרקה המתלוננת על הנאשם צעצוע של הבת. או אז תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שבעט בחוזקה ברגלה וגרם לה חבלה של ממש. כתוצאה מכך התקשתה המתלוננת בהליכה ונזקקה להזעיק את אחיה שייקח אותה לבית החולים. בבית החולים אובחנה נפיחות בחלק הגבי של כף רגלה של המתלוננת.

הוראת החיקוק

- תקיפה הגורמת חבלה ממשית (בת זוג) - עבירה לפי הוראות סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

אישום שלישי (להלן - האירוע השלישי)

העובדות

- ביום 21.6.15 בסמוך לשעה 22:00, בעת ריב בין הנאשם למתלוננת בדירה בנוגע למשפחתו של הנאשם, נטל הנאשם מזוודה, השליך את בגדי המתלוננת מהארון אל הרצפה ואמר לה שתעוף מהבית. המתלוננת השיבה שאין לה בעיה ללכת אך היא תיקח את ילדיהם עימה. בתגובה, איים עליה הנאשם בכך שאמר לה שאם יתגרשו הוא ייקח את ילדיהם ממנה ולא יישאר לה כלום, וכמו שלקח לה את הדירה הוא לא ישאיר לה כלום.
- בהמשך החביא הנאשם את מפתחות רכבה של המתלוננת והשיב לה אותם רק לאחר שחיפשה אותם בקדחתנות. כאשר הרימה המתלוננת את הבת, בכוונה לנעול לה סנדלים, דחף הנאשם את המתלוננת, לקח ממנה את הבת בכוח ואמר שהבת לא הולכת לשום מקום.
- הנאשם תפס את ידה השמאלית של המתלוננת, סובב אותה, עיקם אותה בכוח וגרם לה לכאבים. המתלוננת עזבה את הבת, יצאה מהדירה עם הבן ונסעה לבית החולים.
- בנוסף, במועדים שונים במהלך תקופת הנישואין, שאינם ידועים במדויק, נהג הנאשם לחטט בארנקה של המתלוננת ולקחת ממנה ללא רשותה כסף וכרטיס ויזה, על מנת למנוע ממנה לקנות דברים. כמו כן נהג הנאשם לקלל את המתלוננת "אוטיסטית", "זונה" ודחף אותה מספר פעמים, כשבאחת מהם היא נפגעה בראשה.

הוראות החיקוק

- תקיפה סתם (בת זוג) (ריבוי עבירות) - עבירה לפי הוראות סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
- אימים - עבירה לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

3. תשובת הנאשם לאישומים נשמעה מפי בא-כוחו, במסגרת הדיון המקדמי. ב"כ הנאשם מסר כי הנאשם כופר במיוחס לו, הגם שלא הכחיש את מסגרת האירועים המתוארים בעובדות האישומים השני והשלישי.

בהתייחס לאירוע השני טען ב"כ הנאשם: "**מוסכם שהיה ביניהם ויכוח מילולי. המתלוננת זרקה צעצוע על הנאשם ותקפה אותו פיזית בנוסף לתקיפה מילולית. כשהגיעה פיזית אליו הוא הדף אותה והיא קיבלה מכה מהספה, ברגל^[11]**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 2 שורה 19).

בהתייחס לאירוע השלישי הוסיף ב"כ הנאשם וטען: "**מוסכם שהוא לקח לעיתים את כרטיס הוויזה שלה, לאור מצבם הכלכלי הגרוע ולאור העובדה שהיא היתה מכניסה את החשבון ליתרת חובה... הוא לא לקח כסף ולא קילל אותה בקללות המופיעות בכתב האישום. מוכחשות הדחיפות.**"

ב. עיקר פרשת התביעה:

4. מטעם המאשימה העידו לפני המתלוננת, אחיה (מר א נ) ואמה (גב' ש נ). כמו כן הוגשו מספר מוצגים וביניהם הודעות המתלוננת (ת/9, ת/10 ות/11); הודעות הנאשם (ת/2 ות/3); דו"ח העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת (ת/4); וכן תיעוד רפואי וסוציאלי מבית החולים.

(1) עיקר עדות המתלוננת:

5. בחקירתה הראשית נתבקשה המתלוננת לתאר את האירועים מושא כתב האישום, אך החלה לבכות. בנסיבות אלה הסכים ב"כ הנאשם להגשת הודעות המתלוננת חלף חקירתה הראשית. מדובר בשלוש הודעות: הראשונה מיום האירוע השלישי, דהיינו מיום 21.6.15 (סומנה ת/9); השנייה מיום 22.6.15 (סומנה ת/10); והשלישית מיום 24.6.15 (סומנה ת/11). ההודעה השלישית נגבתה באזהרה, נוכח טענותיו של הנאשם כי המתלוננת תקפה אותו בכך שהשליכה עליו חפצים שונים. באותו היום (24.6.15) נערך גם העימות בין המתלוננת לבין הנאשם (דו"ח העימות הוגש וסומן ת/4).

הודעות המתלוננת אינן מתארות את אירועי כתב האישום בצורה כרונולוגית. לפיכך, ההתייחסות אליהן להלן לא תהא בהתאם לסדר ההודעות אלא לסדר האירועים.

6. עוד יש להעיר, כי הודעתה הראשונה של המתלוננת כוללת תלונות נוספות, שאינן נכללות בכתב האישום שלפניי, בשני נושאים עיקריים:

אלימות נגד הבת - המתלוננת טענה שהנאשם דחף את הבת פעמיים, באופן שהביא לפציעתה: פעם אחת בכך שנפתח לה הסנטר ופעם אחרת בכך שנשברה לה שן (ת/9, שורה 13 ואילך).

גרימת נזק במזיד - המתלוננת סיפרה שהנאשם: "**גורם נזק בבית, שובר דברים והורס ואומר שהוא יגיד שזה אני ושאני משוגעת וייקח לי את הילדים**" (ת/9, שורה 22 ואילך).

7. ואולם, בהמשך הדברים חזרה בה המתלוננת מעיקרן של תלונות נוספות אלה:

בעניין הבת - המתלוננת סיפרה כי השן נשברה לבת בעת שזו נפלה מאופניים, כאשר לפי סברת המתלוננת הדבר קרה משום שהנאשם לא שמר עליה כראוי, כך שעל פני הדברים ברור כי לא מדובר בתקיפה (ר' ת/10, שורה 64 ואילך; ת/4, שורה 58 ואילך). בנוסף, בבית המשפט טענה המתלוננת כי סנטרה של הבת לא "נפתח" אלא רק נגרם לו שפשוף (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 1 ואילך).

בעניין גרימת הנזק - המתלוננת סיפרה כי מדובר בכך שהנאשם שרף כלי מטבח שבהם הוא נהג לבשל (ר' ת/11, שורה 17).

מכל מקום, לפניי לא הואשם הנאשם בדבר עבירה בגין תלונות נוספות אלה.

(א) האירוע הראשון:

8. האירוע הראשון תואר בהודעתה השנייה של המתלוננת, כלהלן:

...בשנת 2012 אחרי שילדתי את הבת שלי כאשר [ה]נקתי את הבת שלי הוא היה מושך אותה בעת ההנקה ומשך אותי עם היד וגרר אותי החוצה. אני נשארת אחרי הדלת כחצי שעה. אני לא זוכרת את החודש אבל זה היה בקיץ (ת/10, שורה 15 ואילך. בהודעתה השנייה מסרה המתלוננת שהנאשם הוציא אותה מהדירה משום שאמרה לו שאמו היא "כלבה". ר' ת/10 שורה 40).

9. בחקירתה הנגדית בבית המשפט הבהירה המתלוננת כי למעשה דובר בשלוש-ארבע פעמים שבהן הוציא אותה הנאשם מהדירה והשאיר אותה בחוץ למשך כחצי שעה; והכל כשהם גרים באזור מסוכן בו מצויים סודנים והומלסים (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 3 ואילך). המתלוננת סיפרה, כי באחת הפעמים אף דובר בכך שהנאשם לקח ממנה את הבת במהלך הנקה, שם את הבת במיטה והוציא אותה (את המתלוננת) מהדירה.

עם זאת, המתלוננת התקשתה מאוד להסביר מתי קרו מקרים נטענים אלה, שלדבריה לא סיפרה עליהם לאיש (ר' שם, עמ' 7-8).

(ב) האירוע השני:

10. האירוע השני תואר בהודעתה השנייה של המתלוננת, כלהלן:

ארבעה חודשים לערך לאחר אירוע זה (האירוע הראשון - ש.א.) הוא קרא לי זונה, זבל ואוטיסטית ואני קיללתי אותו בחזרה ואף קיללתי את אימא שלו ואז הוא החזיק את ש[ת]י ידיו ומשך אותי החוצה והייתי שוב בחוץ אחרי הדלת. אני זוכרת כי ירד גשם זה היה כנראה בחודש ינואר או בחודש דצמבר אני לא זוכרת בדיוק את החודש. יום למחרת אירוע זה אני רבתי עמו על שטויות, אני לא זוכרת את הנושא, הוא לקח נעל טבע נאות השייכת לו והעיף את הנעל לעברי והנעל פגעה בי ברגל. לאחר מכן אני זרקתי לעברו צעצוע של הבת שלי. הוא כתגובה נתן לי בעיטה חזקה ברגל ולא יכולתי ללכת והתקשרתי לאח שלי שיבוא וייקח אותי. אני הלכתי לבית חולים מאיר בכפ"ס כי ההורים שלי גרים שם. עשו לי צילום. בבית חולים אמרו לי כי כנראה אני בהיריון. העו"ס (עובדת סוציאלית - ש.א.) הזמינה לי ניידת ובאותו הזמן קיבלתי תשובה שאני בהיריון, למרות שלא ידעתי זאת מלכתחילה ולכן ביטלתי את התלונה כנגדו. אירוע זה קרה בשנת 2013 בט"ו בשבט. מאז אותו היום אנחנו רק רבים מילולית (ר' ת/10

שורה 17 ואילך. [2] בהמשך הדברים ציינה המתלוננת כי בעצת העו"ס היא לא סיפרה לנאשם אודות ההיריון עד שהיתה בחודש חמישי).

11. בענין האירוע השני הוגשה תעודת חדר המיון האורתופדי, מהמרכז הרפואי "מאיר", בה צוין כי המתלוננת דיווחה ש"קיבלה מכה בכף רגל שמאל מבעלה", ובבדיקה נמצא: "מתהלכת. נפיחות בחלק גבי של כף הרגל. מפרק הקרסול יציב ללא רגישות..." (ר' בתעודה ת/5 מיום 16.1.14). כמו כן הוגש רישום שנעשה על ידי עו"ס בית החולים, בו צוין כי המתלוננת מדווחת על אלימות מילולית ופיזית וכן שהנאשם "תמיד מאיים עליה שייקח לה את הילדה שלה אם היא תחשוב לעזוב אותו או תתלונן נגדו". עוד צוין כי סוכם עם המתלוננת שהיא תפנה למרכז שלום המשפחה ביום ראשון הקרוב (ר' ת/6).

12. בחקירה הנגדית נשאלה המתלוננת אודות השתלשלות העניינים עובר לבעיטה והודתה כי היא ניסתה לתקוף את הנאשם; וכדבריה: "בדיוק כשזרק לי את הנעל, באתי גם כאילו להרביץ לו כזה אז הוא נתן לי בעיטה ברגל" (ר' פרוטוקול, עמ' 9 שורה 24). המתלוננת טענה באופן קונקרטי כי הנאשם בעט בה "בעקב, פה, בקרסול", ולאחר שעומתה עם ממצאי התעודה הרפואית והדברים שכתבה העו"ס הוסיפה המתלוננת וטענה כי עקב הידיעה על ההיריון והתקיפה שהותקפה: "אז הייתי ממש היסטרית ומדברת הרבה שטויות מבלי לחשוב" (שם, עמ' 10 שורה 31). כשנשאלה המתלוננת מדוע לא הגיעה למרכז לשלום המשפחה, כפי שסוכם בינה לבין העו"ס, היא השיבה: "אין לי סיבה. פשוט לא הלכתי" (שם, עמ' 11 שורה 10).

13. בחקירתה הנגדית עמדה המתלוננת על גרסתה כי באירוע השני היא התקשרה לאחיה, שלדבריה אמנם הגיע לדירה ואף לקח אותה לבית החולים ("אני זוכרת בוודאות שהוא (האח - ש.א.) עזר לי במדרגות. הוא לא נכנס..." ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 14).

כשעומתה המתלוננת עם העובדה שאחיה מסר במשטרה כי רק באירוע השלישי הוא הגיע לדירה, וכי באירוע השני הגיעה המתלוננת בכוחות עצמה לבית ההורים ומסרה להם שהנאשם בעט לה ברגל, אמרה המתלוננת כלהלן:

היו כמה מקרים שהיה לי ויכוח איתו (עם הנאשם - ש.א.) וכן היה (האח - ש.א.) עוזר לי. עזוב את זה, כשבנאדם גבר מרביץ על אישה זה גבר? איזה גבר זה? ... צריך לחתוך את הידיים לגבר כזה שמרים את הידיים על אישה ועוד בנוכחות של ילדה! (צועקת)...

כוס אמק! אני לא רוצה כסף ולא רוצה כלום. אני רוצה צדק. מה אני צריכה כסף? אני צריכה לקנות אוכל. אני רוצה שיהיה צדק (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 23 ואילך).

14. בהמשך הדברים, כאשר ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת שהיא מנסה להוציא כסף מהנאשם ולשם כך המציאה תלונות יש מאין, השיבה המתלוננת: "בוא נראה אותך מגדל ילדים בלי כסף. מה היית עושה, מתחיל הכל מאפס. הוא שקל לא משלם. זה נקרא אבא?" (ר' פרוטוקול, עמ' 13 שורה 33).

(ג) האירוע השלישי:

15. האירוע השלישי אירע ביום 21.6.15, דהיינו: ביום בו הגישה המתלוננת את תלונתה ונגבתה ממנה ההודעה הראשונה. בהודעה זו סיפרה המתלוננת כי באותו יום פרץ ריב בינה לבין הנאשם, על רקע העובדה שאחיו של הנאשם החליט לקרוא לבת שנולדה לו באותו השם שניתן לבנם. לדברי המתלוננת עניין זה עצבן אותה, בפרט לאחר שאשת אחיו של הנאשם אמרה לה ש"תאכל את הלב"; או אז:

התחלנו לריב, קיללתי אותו "זבל" והוא קרא לי "זונה" ו"אוטיסטית" והתעצבן מזה שקיללתי אותו וארז לי מזוודה לקחתי את הילדה לארגן אותה ליציאה מהבית, הוא לקח לי את הילדה מהידיים בכוח ואמר שאני יוצאת בלי הילדים מהבית, הוא עיקם לי את היד בכוח והילדה התחילה לבכות לקחתי את הדברים שלי והלכתי (ר' ת/9, שורה 4 ואילך).

16. בהודעה השנייה, שנמסרה למחרת היום (22.6.15), הרחיבה המתלוננת בתיאור האירוע השלישי, כלהלן:

אתמול רבנו חזק על המשפחה שלו. הוא אמר לי שאני אעוף מהבית ואמר לי כי לא רוצה אישה שמקללת. אני אמרתי לו שאתה כל הזמן מקלל אותי...

הוא לקח את המזוודה ולקח את הבגדים שלי [מה] ארון וזרק את הבגדים שלי לרצפה שאני אאסוף אותם. אני אמרתי לו שאין לי בעיה ללכת אבל אני אקח את הילדים איתי. ה[נ]א אמר לי כי אם נתגרש הוא ייקח את [ה]ילדים ממני ואני אשאר בלי כלום. הוא אמר לי כמו שלקח לי את הדירה הוא לא ישאיר לי כלום. הוא החביא לי את המפתח של האוטו ואני הפכתי את כל הבית ולבסוף הביא לי את המפתחות. אני באתי לקחת את הבת שלי. אני הרמתי אותה ביד ימין בכדי לשים לה את הסנדלים. הוא דחף אותי שאני לא אקח את הילדה. הוא אמר לי שהבת שלי לא הולכת לשום מקום. הוא תפס אותי ביד שמאל וסובב לי את היד. אני לא יכולתי עם הכאבים ועזבתי אותה והוא הרים אותה ושם אותה בבית במקום אחר. אני לקחתי את הבן שלי, לקחתי את בגדיו, והלכתי (ת/10, שורה 26 ואילך. יש להעיר, כי במקום מוקדם יותר בהודעה זו, בשורה 8, התייחסה המתלוננת לסוגיית הדירה באומרה: "הגיס של בעלי החתים אותי בטיפשותי על מסמך שבו אני מוותרת על הזכות שלי בדירה כי אמרתי לו שאני רוצה להתגרש").

17. גם בעניין האירוע השלישי הוגשו תעודת חדר המיון האורתופדי, מהמרכז הרפואי "מאיר", ורישום שנעשה על ידי עו"ס בית החולים (שניהם מיום האירוע, 21.6.15). בתעודה הרפואית צוין: "לדבריה הותקפה ע"י בעלה. סובב לה את יד שמאל ויש כאבים לכל אורך היד". עם זאת, בבדיקה לא נמצא כל ממצא למעט רגישות. אמנם נמצא שבר באחת הציפורניים, אך לא מדובר בחלק מהתלונה שלפניי (ר' בתעודה ת/7).

ברישום עו"ס בית החולים צוין כי המתלוננת מתארת מערכת יחסים אלימה מזה כחמש שנים, וכי היא נחושה בדעתה להתלונן ולהיפרד מהנאשם, ועל כן הוזמנה למקום נידת. העו"ס ציינה עוד, כי ניכר שמשפחתה של המתלוננת הינה משפחה תומכת ומלוכדת, שתתמוך במתלוננת ותסייע לה, וכי המתלוננת שוחררה לבית הוריה בליווי אמה ואחיה (ר' ברישום ת/8).

18. במסגרת העימות - שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת ביום 24.6.15 - אישרה המתלוננת את טענת הנאשם כי באירוע השלישי היא זרקה עליו מטאטא; וכדבריה: "את המטאטא אני כן העפתי עליו ולצערי זה לא פגע בו" (ת/4, שורה 51). באותו היום נחקרה המתלוננת בפעם השלישית, כאמור

באזהרה נוכח טענות הנאשם שהיא השליכה עליו חפצים. המתלוננת הכחישה כי זרקה על הנאשם פמוטים, כטענתו, אך אישרה כי בעת שהנאשם לקח לה את הבת ו"קימט לי את היד" היא התעצבנה וזרקה עליו מטאטא, שכאמור לא פגע בו (ר' בהודעתה ת/11, שורה 11).

19. בחקירתה הנגדית סיפרה המתלוננת כי האירוע השלישי קרה בסביבות השעה 17:00, כשהנאשם חזר מהעבודה (הגם שבכתב האישום נרשמה השעה 22:00). לדבריה, הקללות באירוע החלו בכך שהנאשם כינה אותה "חתיכת זונה" ובתגובה "אמרתי לו - אני זונה[?] אמא שלך זונה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 9).

המתלוננת נחקרה אודות דבריה במשטרה, שלפיהם באירוע זה אמר לה הנאשם ש"כמו שלקח לי את הדירה הוא לא ישאיר לי כלום" (ר' הציטוט בפסקה 16 דלעיל). המתלוננת אמנם חזרה ועמדה על כך שהנאשם אמר דברים אלה, אך בד בבד ציינה שהנאשם לא לקח ממנה דירה כלשהי (שם, עמ' 15 שורה 26 ואילך), הגם שבהודעתה טענה כזכור כי גיסו של הנאשם החתים אותה על מסמך בעניין הדירה.

20. המתלוננת טענה עוד, בחקירה הנגדית, כי עקב האירוע השלישי נגרמו לה נפיחות וסימן כחול ביד, ואף הוסיפה שהשוטר דורון כהן צילם את היד הפגועה (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 26 ואילך). ב"כ הנאשם עימת את המתלוננת עם העובדה שבמזכר מיום 24.6.15 ציין השוטר הנ"ל כי "היום הבחנתי בכף יד שמאל של המתלוננת שבה קיבלה את המכה אין סימני חבלה כלל על היד ולא נפיחות" (ר' המזכר נ/1), אך היא עמדה על דעתה.

המתלוננת אישרה כי באירוע זה (האירוע השלישי) היא אמנם זרקה על הנאשם מטאטא, הגם שלא זכרה לומר באיזה משלבי האירוע קרה הדבר (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 17 ואילך). עוד אישרה המתלוננת כי זרקה ארנק של הנאשם מהחלון והדבר גרם לו להתעצבן (שם, שורה 30 ואילך). המתלוננת הסבירה כי התקשרה לנאשם לעבודה, שאלה אותו איפה הארנק שלה והוא השיב שאצלו, ובתגובה לקחה ארנק של הנאשם - שלדבריה הוא אינו משתמש בו - והשליכה מהחלון. בהמשך הדברים העירה המתלוננת כי מצבה הכלכלי הוא קשה משום שהנאשם עובד אך "מסתיר את כל הכסף שלו" (שם, עמ' 19 שורה 3).

21. עוד יש לציין, כי בחקירתה הנגדית סיפרה המתלוננת שבהקשר לאירוע השלישי ישנן בידיה ראיות נוספות - צילומים ואף הקלטות - שלא הציגה בבית המשפט, ככל הנראה לפי עזת עו"ד במסגרת ההליך בבית המשפט לענייני משפחה (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 6 ואילך; עמ' 20 שורה 7 ואילך).

ב"כ הנאשם ביקש להציג בפני המתלוננת דברים שכתבה העו"ס במסגרת הליך המשפחה, אך המתלוננת הלינה: "עו"ס אף פעם לא האמינה לי" (שם, עמ' 19 שורה 28). כשהטיח ב"כ הנאשם במתלוננת כי אותה עו"ס מציינת שהמתלוננת חווה את הנאשם כאלים ללא בסיס, תוך שהיא מפרשת כל התנהגות שלו כאלימה, מאיימת או מסוכנת, המתלוננת אמרה: "העו"ס היא שקר אחד גדול היא, כולם רוצים להחליף אותה" (שם, עמ' 20 שורה 3).

(2) עיקר עדויות אחיה ואמה של המתלוננת:

22. מטעם המאשימה העידו כאמור גם מר א נ, אחיה של המתלוננת (להלן - האח או מר נ), וגב' ש נ (להלן - האם או גב' נ). יש להדגיש, כי שני עדים אלה לא היו עדים לאירועים מושא כתב האישום, ובאופן ספציפי אף אישרו כי הם עצמם מעולם לא ראו את הנאשם מכה את המתלוננת. מדובר אפוא בעדים שעדויותיהם רלוואנטיות רק לנסיבות החיצוניות של האירועים ולפיכך ההתייחסות אליהן תיעשה

להלן בקיצור נמרץ.

(א) עיקר עדות מר נ:

23. הודעתו של האח מר נ - שנגבתה ביום 22.6.15, יום לאחר האירוע השלישי - הוגשה חלף עדותו הראשית (סומנה ת/12). יחד עם זאת, ב"כ המאשימה ביקש להוסיף כי "**העד במסגרת ריענון מסר שהי[ו] מספר פעמים שהוא הגיע לדירה. לא ידע להגיד מספר מדויק, אבל זכר להגיד שהיה כמה פעמים בדירה**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 6 ואילך).

24. את הודעתו במשטרה פתח האח בצינו: "**אני מופתע מאוד. בעלה של אחותי עושה רושם שהוא אדם משכיל וטוב**" (ת/12 שורה 2). יחד עם זאת, האח סיפר על מריבות בין בני הזוג, שעליהן סיפרה לו המתלוננת, שכמסתבר אף גלשו למריבות בין המשפחות. האח ציין כי אביו של הנאשם האשים את אמו (גב' נ) בכך שהיא אמרה למתלוננת שהוריו של הנאשם מסכסכים בין בני הזוג, ובתגובה האם קיללה את אביו של הנאשם (ר' ת/12, שורה 8 ואילך).

האח נשאל אם היה אי פעם מקרה שהוא הגיע לבית המתלוננת לאחר שהנאשם הרביץ לה והשיב: "**רק אתמול**". בהמשך נשאל האח אם היה אירוע שהוא לקח אותה לבית החולים והשיב: "**אני לא הגעתי לדירה שלהם, היא באה אלינו ואז לקחתי אותה לבית החולים כי טענה שבעלה בעט לה ברגל**" (ת/12, שורה 15 ואילך).

25. בחקירה הנגדית אישר האח כי בעצמו הוא לא היה עד לאלימות של הנאשם כלפי המתלוננת, וגם לא לקללות ביניהם, אך טען כי הבחין באווירה המתוחה ביניהם (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 8).

ב"כ הנאשם עימת את האח עם אמרתו במשטרה, שלפיה באירוע השני המתלוננת באה אליהם הביתה - כאשר כזכור גרסת המתלוננת היא שהאח הגיע אליה - והאח השיב: "**לא זוכר. בשנה וחצי האחרונים העולם שלי התהפך, אני מטפל גם באחותי וגם בילדים שלה, יש לי גם עסק שאני מנהל. לכן קשה לי להשיב על שאלות כל כך ספציפיות**" (שם, שורה 25).

26. האח סיפר עוד, כי המתלוננת הרבתה לשהות בבית הוריה; וכדבריו: "**בוא נגיד ששמונים אחוז מהמקרים היא גרה אצלנו בבית**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 13). כששאל ב"כ הנאשם את האח מה היה מצבם הכלכלי של הנאשם והמתלוננת, הלה השיב: "**השאלה את מי אתה שואל? מסתבר שיש פה נוכל מספר אחד. הוא מסתיר כספים, הוא גונב כספים של החתונה - 120,000 ₪**" (שם, עמ' 27 שורה 24).

(ב) עיקר עדות גב' נ:

27. הודעתה של האם גב' נ - שנגבתה ביום 24.6.15 - הוגשה חלף עדותה הראשית. האם, כמו האח, סיפרה על מה ששמעה מהמתלוננת, תוך שציינה כי באירוע השלישי היא, יחד עם האח, לקחו את המתלוננת לבית החולים, ולאחר מכן הגיע לשם גם בעלה (ת/13, שורה 16). לדבריה, בבית החולים הכירה אותם אחת האחיות מהאירוע השני.

האם הוסיפה וסיפרה שהנאשם מענה בתו בכך שהוא מסרק אותה "**באכזריות**", וכשהבת נרדמת באוטו הוא לא מסכים שתלך למיטה אלא לוקח אותה להתרחץ במקלחת ולצחצח שיניים (ת/13, שורה 54 ואילך). כמו כן

הרחיבה האם בתיאור ההיבטים הכלכליים של יחסי בני הזוג וטענה שמאז הנישואין הנאשם לא עובד והיא מפרנסת אותם; וכדבריה: **"אני מפרנסת אותם הוא לא עובד, 6 שנים לא עובד, אני קונה להם אוכל ולילדים כדי שלא יישארו בלי אוכל הילדה שלי והנכדים שלי"** (ת/13, שורה 65).

כשנשאלה האם מדוע לא דיווחה למשטרה על מה ששמעה מהמתלוננת, בפרט כשדבריה מריבות בני הזוג נמשכות כבר שנים, היא השיבה: **"כי יש לנו כבוד בכפר סבא, יש לנו שם טוב... אני מתביישת להגיד איזה חתן יש לנו. הוא לא טוב בראש, הוא לא מדבר על הצבא אם הוא עשה, הוא משקר על העבודה שלו, על הכל הוא משקר"** (ת/13, שורה 68 ואילך).

28. בחקירה הנגדית אישרה האם כי לא ראתה את הנאשם מכה את המתלוננת, אך טענה כי שמעה אותו מקלל ואומר מילים לא יפות. לדבריה, היא שמעה זאת כאשר המתלוננת והנאשם היו בחדר סגור, ו**"כשאני עוברת ליד הדלת ללכת לחדר שלי, שמעתי"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 30).

האם נשאלה אודות אמרתה הנ"ל בהודעתה, על כך שהנאשם לא עובד, והשיבה: **"הוא כל פעם הולך וחוזר, אבל אם אני מפרנסת אז סימן שהוא לא עובד"** (שם, עמ' 36 שורה 7). כשציין ב"כ הנאשם בפני האם את המקומות הספציפיים בהם עבד הנאשם היא הוסיפה ואמרה: **"ואיפה כל הכסף? למה אני צריכה לפרנס?... אם הוא עובד, איפה כל הכסף? יש לי את כל החשבונות, האוכל, הוויזה, אם הוא עובד, למה אני מפרנסת?"**

(3) עיקר מוצגי התביעה:

29. בנוסף למוצגי התביעה שתוארו לעיל הוגשו על-ידי התביעה גם דוחות שוטר הסיוור, שנשלח לדירה לאחר האירוע השלישי ועיכב את הנאשם לחקירה, וכן שתי ההודעות שנגבו מהנאשם.

30. בדו"ח הפעולה שערך שוטר הסיוור (אגנוי מוגס) - שהגיע לדירה ביום 21.6.15 בשעה 22:36, בליווי שוטרת נוספת - הוא תיאר את פרטי טיפולו באירוע כלהלן:

...מדובר בבניין קומה שנייה דלת מצד שמאל. במקום פגשתי בבחור העונה לפרטיו של החשוד... כאשר פגש בנו הופתע ולא הבין הסיבה. נכח בביתו עם ביתו בת ה-3 וחצי לערך. לאחר בירורים ביחד עם המוקד וראש משמרת תחנת כפר סבא, אשר מסר כי אשתו של אוראל נמצאת בבית החולים, טוענת שהרביץ לה וזרק אותה מהבית ביחד עם חפציה וכרגע חבולה בידה. בעודנו מקבלים פרטים נוספים, מבלי שנפנה אל אוראל פנה אלינו ושאל: "מי אמר שהרבצתי לה בגב, לא היה דבר כזה". הוסבר לו כי אשתו נמצאת בבית החולים חבולה בידה, טוענת שהרביץ לה וזרק אותה מהבית. הנ"ל מסר כי לא היה דבר כזה אלא מדובר בוויכוח מילולי בלבד. בנוסף מסר שאשתו עזבה ביחד עם בנם בן השנה לערך... לציין כי אין גישה לנשק, אין סימני אלימות בדירה... (ר' בדו"ח הפעולה ת/4).

31. כאמור, הנאשם עוכב ונלקח לתחנת משטרה. גביית הודעתו הראשונה (ת/2) החלה בשעה 00:46, למעשה כבר למחרת (ביום 22.6.15). הנאשם סיפר כי עובר לאירוע הוא חזר מעבודה חדשה, בה החל באותו היום. לדבריו, בינו לבין המתלוננת החל ויכוח, שבמהלכו הוא הרים את קולו וכתוצאה מכך הבת החלה לבכות (ת/2, שורה 16 ואילך; שורה 41 ואילך). עם זאת הכחיש הנאשם, קטגורית, כל אלימות פיזית. בהמשך הדברים סיפר הנאשם את הרקע לוויכוח, דהיינו: השם שנתן אחיו לבתו, וטען כי המתלוננת קיללה אותו ואת משפחתו (ת/2, שורה 112 ואילך).

הנאשם טען כי במהלך הוויכוח הנ"ל הוא נהג באיפוק ואילו המתלוננת היא שניבלה את פיה ואף זרקה עליו חפצים (ת/2, שורה 24). בהמשך טען הנאשם שדובר בפמוט, וכשנשאל כיצד הוא יכול להסביר את טענת המתלוננת - שלפיה היא נפגעה בידה - השיב הנאשם כי ייתכן שקיבלה מכה בעת שזרקה את הפמוט; אך שב והכחיש כי תקף את המתלוננת (ת/2, שורה 53). יש לציין כי הנאשם אישר שלבני הזוג בעיות כלכליות, כאשר לדבריו הוא מפרנס יחיד ותקופה ממושכת לא עבד. הנאשם הוסיף ואישר כי לקח למתלוננת את הוויזה לתקופות מסוימות, בהסכמתה, לטענתו כדי למנוע ממנה לבזבז כסף (ת/2, שורה 100 ואילך).

הנאשם נחקר גם על האירוע השני ושב והכחיש אלימות כלפי המתלוננת. לדבריו, באירוע זה המתלוננת היא שבאה לתקוף אותו ו"מה שעשיתי פשוט הדפתי אותה ממני והיא קיבלה מכה ברגל" (ת/2, שורה 74). לקראת סיום ההודעה נשאל הנאשם מדוע שהמתלוננת תאשים אותו בדברים שלא עשה והשיב: "אני חושב שזה נובע מכך שככל הנראה היא רוצה לפרק את הקשר" (ר' ת/2, בכתב יד בסוף ההודעה).

32. ביום 24.6.15, נגבתה מהנאשם הודעה נוספת (ת/3). לאחר מכן, כפי שאוזכר כבר לעיל, נערך גם העימות בין הנאשם לבין המתלוננת (ר' דו"ח העימות ת/4). בהודעה ובעימות עמד הנאשם על גרסתו הן בעניין האירוע השני והן בעניין האירוע השלישי. בעימות טען הנאשם כי בשני המקרים ניסתה המתלוננת לתקוף אותו, וסיפר כי באירוע השלישי זרקה עליו לא רק פמוט אלא גם מטאטא (ת/4, שורה 16 ואילך). המתלוננת הכחישה את עניין הפמוט (ת/4 שורה 28), אך כאמור הודתה בזריקת המטאטא ואף ציינה כי לצערה הוא לא פגע בנאשם (לציטוט ר' בפסקה 18 דלעיל).

עוד סיפרה המתלוננת בעימות, לגבי האירוע השלישי, "זה שהפכתי את הבית כי הוא לקח לי את המפתח של האוטו ושהוא ראה שעשיתי בלגן הוא נתן לי את המפתח" (ת/4, שורה 32 ואילך), אך בהמשך טענה כי דווקא הנאשם "הוא זה שהפך את הבית" (שם, שורה 45). לקראת סוף העימות סיפרה המתלוננת על כך שהנאשם הוציא אותה מהדירה (האישום הראשון), אך הנאשם הכחיש וטען כי דווקא היא זו שהוציאה אותו (שם, שורה 95 ואילך).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

33. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו, ובמהלך עדותו הוגשו באמצעותו מסמכים בעניין התראה בדבר תביעה אזרחית לגביית חוב, שהוגשה נגד בני הזוג כחמישה חודשים לאחר האירוע השלישי (סומנו נ/2), וכן אישורים בדבר עבודתו בעבר (סומנו נ/3).

34. הנאשם החל את עדותו הראשית בתיאור יחסיו עם המתלוננת, יחסים שלטענתו ידעו עליות ומורדות בשל "פרצי זעם" או "התקפי זעם" של המתלוננת (ר' בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 20 ואילך). הנאשם הוסיף וטען כי המתלוננת לחצה עליו בהיבט הכספי, ובמיוחד דרשה כי ירכוש להם דירה. בהמשך טען, כי המתלוננת אף ניהלה הליך אזרחי במטרה לקבל זכויות בדירה, השייכת להוריו, אך נכשלה בכך (שם, עמ' 41 שורה 2 ואילך). הנאשם הסביר את העובדה שלקח למתלוננת את כרטיס האשראי בכך שהיה ה"בוגר האחראי", כאשר המתלוננת בזבזה כספים חרף מצבם הכלכלי הקשה (שם, שורה 26 ואילך).

35. כמו בהודעותיו במשטרה, גם בעדותו בבית המשפט הכחיש הנאשם כי פעל באלימות כלשהי כלפי המתלוננת, לרבות בהוצאתה מהדירה, ואף הוסיף וטען שלא קילל אותה. לדבריו, ייתכן שהתעצבן והרים קול כשהמתלוננת קיללה את הוריו, "אבל מפה ועד אלימות זה רחוק ממני" (ר' בפרוטוקול,

עמ' 39 שורה 22). באשר לאירוע השני ולאירוע השלישי טען הנאשם כי דווקא המתלוננת היא זו שזרקה עליו חפצים: צעצוע באירוע השני, ופמוט ומטאטא באירוע השלישי.

באשר לאירוע השני טען הנאשם שהמתלוננת התקרבה אליו בצורה מאיימת ועל כן הוא הדף אותה. כתוצאה מכך נתקלה המתלוננת בספה וקיבלה מכה ברגלה (ר' בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 31). באשר לאירוע השלישי הדגיש הנאשם כי בשבילו אותו יום היה יום ראשון של עבודה, לאחר שהיה מובטל חודשים ארוכים, ולכן כשחזר הביתה רצה לדבר על כך; אך המתלוננת הסיטה את השיחה לוויכוח "אזוטרי" על השם שאחיו נתן לבתו. מכאן, כך לסברת הנאשם, שדובר בפרובוקציה מתוכננת מצידה של המתלוננת (שם, עמ' 40 שורה 14 ואילך).

36. הנאשם נחקר על ידי ב"כ המאשימה חקירה נגדית נמרצת ומקיפה, אך עמד על גרסתו. הנאשם חזר וטען כי למתלוננת פרצי זעם ואלומות, ותיאר את החיים עמה כ"טלנובלה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 43 שורה 19). הנאשם ציין כי "אפשר להגדיר את הוויכוחים שלנו אלימים מילולית, פיזית לעיתים בנכוחות הילדים לצערי", אך הוסיף וטען שהוא היה הגורם הממתן והאלימות הפיזית לא היתה מצידו (שם, שורה 28 ואילך). הנאשם הכחיש נמרצות כי בעט במתלוננת באירוע השני, וחזר וטען כי מדובר בשקר וכי כל שעשה היה להדוף את המתלוננת באופן פסיבי, לדבריו כחלק מהתגוננות (שם, עמ' 45 שורה 22; עמ' 46 שורה 15).

דין והכרעה:

ד.

37. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - הן במסגרת פרשת התביעה (המתלוננת, האח והאם) והן במסגרת פרשת ההגנה (הנאשם) - והתרשמתי מהן, ולאחר שעינתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים (כולל הפניות בכתב מטעם ההגנה), אני קובע כי בסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם בעבירות שבהן הוא הואשם לפניי. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.

38. ייאמר מיד, כי עדותה של המתלוננת בכל הקשור לעבירות מושא כתב האישום הינה עדות יחידה. אכן, אין מניעה להרשיע נאשם בביצועה של עבירה פלילית על סמך עדות יחידה. עם זאת, הלכה היא כי בית משפט הדין בפלילים לא ירשיע נאשם על סמך עדות יחידה אלא אם כן הזהיר את עצמו תחילה כי מדובר בעדות יחידה, שלגביה חייב בית המשפט להקפיד קפידה יתירה ולשאול עצמו אם בנסיבות העניין אמנם אפשר לסמוך עליה ולהרשיע על פיה (ר' ע"פ 56/52 ברנדויין נ' היועץ המשפטי, פ"ד ו 1284 (1952); מקובל לכנות חובה זו "חובת האזהרה העצמית").

על פי הפסיקה, חובת האזהרה העצמית אינה דרישה פורמאלית אלא דרישה מהותית, והכרעת הדין צריכה ליתן ביטוי ממשי ומנומק לבדיקה הקפדנית שנבדקה העדות היחידה (ר' י' קדמי, **על הראיות** (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק ראשון, בעמ' 472, והאסמכתאות המאזכרות שם).

39. והנה, בנסיבות פרשה דנא לא זו בלבד שלא קיימים טעמים מיוחדים המאפשרים הרשעה על יסוד עדות יחידה, אלא שההיפך הוא הנכון:

בעניין האירוע הראשון - התיאור בגרסת המתלוננת הוא כללי מאוד, ללא מסגרת ברורה או לוח זמנים, ולו מקורב; כך שקשה לקבוע על יסוד תיאור זה ממצאים שיפוטיים, בוודאי במידת ההוכחה הנדרשת בפלילים.

בעניין האירוע השני והאירוע השלישי - עסקינן באירועים שהיו דו-צדדיים, במובן זה שאפילו לפי גרסת המתלוננת היא פעלה בהם פיזית נגד הנאשם: באירוע השני בכך שזרקה על הנאשם צעצוע ואחר כך **"באתי גם כאילו להרביץ לו כזה"** (ר' בפסקה 12 דלעיל); ובאירוע השלישי בכך שזרקה על הנאשם מטאטא, שלצערה לא פגע בו (ר' בפסקה 18 דלעיל). בנסיבות אלה - ואף מבלי להתייחס לגרסתו המכחישה והשונה של הנאשם - קשה לקבוע ממצאים מדויקים באשר למה שקרה באירועים אלה.

40. ב"כ המאשימה טען בסיכומיו כי לא ניתן לייחס למתלוננת רצון להעצים או להגזים, דווקא נוכח העובדה שהמעשים שהיא ייחסה לנאשם מצויים ברף החומרה הנמוך. לשיטתו, אם היתה המתלוננת מבקשת להעליל על הנאשם עלילות, היה באפשרותה לספר סיפורים על מעשים קיצוניים וחמורים ולא להסתפק **"דווקא בדברים שברף חומרה כל-כך נמוך"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 56 שורה 24).

ואולם, אין בידי לקבל קו טיעון זה, עם כל חריפותו. **ראשית**, בעצם העובדה שמדובר במעשים המצויים ברף חומרה נמוך אין כדי להפחית, ולו כמלוא הנימה, מנטל וממידת ההוכחה המוטלים על המאשימה. **שנית**, דווקא כאשר עסקינן במעשים ברף חומרה נמוך, שאף לפי הטענה נעשו במסגרת סוג של התכתשות, על בית המשפט להיזהר בטרם הטלת קלון פלילי בגינם.

בהקשר זה לא למותר להזכיר כי בסיכומיו ציין ב"כ המאשימה - בהגינותו, יש להדגיש - כי בנסיבות הפרשה דנא קיים ספק משפטי אם אמרתו של הנאשם ש"ייקח למתלוננת את הילדים" אמנם עולה כדי איומים, כפי שהואשם הנאשם באישום השלישי, ועל כן אין מקום להרשיע את הנאשם בעבירה זו. הנה כי כן, גבולות האירועים - או למצער היותם מצויים ברף חומרה נמוך - אינה פועלת לטובת הכרעה בדבר הרשעה, אלא בדיוק להיפך.

עוד יש לציין כאן, כי הגם שהמתלוננת לא ייחסה לנאשם מעשי אלימות קיצוניים או חמורים, היא בכל זאת האשימה אותו במעשה חמור למדי של דחיפת הבת, באופן שגרם לבת ליפול ולשבור שן; כאשר רק בשלב מאוחר יותר הבהירה המתלוננת כי דובר לכל היותר באי פיקוח מספק של הנאשם.

41. המאשימה הביאה לפני ראיות נוספות, העשויות לתמוך באופן עקיף בגרסת המתלוננת בדבר אלימות הנאשם, אך בנסיבות העניין כפי שהתבררו בבית המשפט אין בהן די כדי לבסס הרשעה בפלילים:

התעודות הרפואיות (באירוע השני, ת/5; ובאירוע השלישי, ת/7) - אינן מצביעות על יותר מאשר פגיעות מינוריות במתלוננת ואין בהן, כשלעצמן, כדי לסתור את גרסת הנאשם.

עדויות האח והאם - אינן מתייחסות לאירועים עצמם ואף גורעות ממשקל גרסת המתלוננת משום שהן מלמדות יותר מכל על הסכסוך המשמעותי הקיים בין משפחות הצדדים והעומד ברקע הדברים. בנוסף, בין גרסת האח לבין גרסת המתלוננת נתגלעה סתירה מהותית בשאלה כיצד עזבה המתלוננת את הדירה לאחר האירוע השני; וההסברים שסיפק האח בעדותו בהקשר זה אינם מספקים (ר' בפסקה 25 דלעיל). לבסוף, בגרסת האם נחשפה גישה שלילית ביותר כלפי הנאשם, עד כדי האשמתו ב"עינוי" הבת בכך שדרש ממנה להתקלח ולצחצח שיניים בטרם תלך לישון (ר' בפסקה 27 דלעיל).

42. אין לכחד כי הרושם מעדות הנאשם הוא שהנאשם אמנם הפריז בהקטנת חלקו באירועים, בעיקר בכך שתיאר את יחסיו עם המתלוננת כחד-צדדיים, דהיינו: כיחסים שבהם כל התגרות, קללה וכדומה באו תמיד מצידה של המתלוננת; אשר אותה תיאר הנאשם כאישה חסרת שליטה עצמית הסובלת מפרצי זעם תכופים. יתר על כן, בעדותו של הנאשם היה בהקשר זה אף יותר מקורטוב של היתממות.

יחד עם זאת, גם אם הפרזה והיתממות אלה אינן מוסיפות לכבודו של הנאשם, אין בהן משום תחליף לראיות הנדרשות מטעם המאשימה; ובוודאי שאין בהן משום ראייה לכך שהנאשם אמנם עשה את המעשים שבהם הוא הואשם לפני.

43. זאת ועוד: במסגרת העדויות שנשמעו לפני עלו האשמות הדדיות שונות, בעיקר באשר למחלוקות הכספיות והרכושיות הנטושות בין הנאשם לבין המתלוננת; ואמנם ניכר כי עסקינן בסכסוך מורכב ורב פנים, שבו כאמור מעורבות גם משפחות הצדדים. ואולם, במסגרת התיק שלפני אין כל מקום לקביעת מסמרות, או אפילו להבעת עמדה, בעניין מחלוקות אלה, אשר צריכות להידון במסגרות המשפטיות המתאימות לכך.

על פי הדין, ההכרעה בתיק שלפני מצומצמת אך ורק לשאלה אם ביצוע העבירות מושא כתב האישום הוכח מעבר לספק סביר; וכאמור התשובה לשאלה זו הינה בשלילה.

ה. סוף דבר:

44. הנה כי כן, בפרשה דנא מתעורר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות.

אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, ו' תשרי תשע"ח, 26 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי הכרעת דין זו כוללת ציטוטים רבים מתוך המוצגים, שהוגשו במהלך המשפט, כמו גם מתוך פרוטוקולי הדיונים. כל ההדגשות המופיעות בציטוטים אלה **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך הציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.

[2] ב"כ המאשימה ציין כי בריענון שנערך למתלוננת היא תיקנה את האמור בהודעה הנ"ל ומסרה שבאירוע השני לא ערכו לה צילום בבית החולים, וכי האירוע קרה בשנת **2014** ולא בשנת 2013 (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 25 ואילך).